

ΑΤΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Συνδρομή εν Ἑλλάδι ἐτ. 5ρ. 10. Ἐξάμ. 5ρ. 5. — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἐτ. 12ρ. 12. Ἐξάμ. 6ρ. 6. — Τιμὴ φύλλου λ. 30. Ἐξωτερ. λ. 50.
Ἐκδίδεται δις τοῦ μηνὸς τῆ 15 καὶ 30. — Γραφεῖον ἐν δόξῳ Φιλελλήνων ἀριθ. 24.

ΑΘΗΝΑΙ 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1891

ΠΡΟΪΚΤΟΝΤΑΙ Ν. ΓΓΛΑΞΗΣ ~ Ε. ΠΟΛΕΜΗΣ

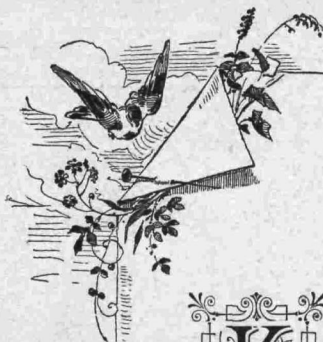
ΕΤΟΣ Δ' - ΑΡ. 10

Κωστής Παλαμάς

Ω, Μούσα!

Αττικόν Μουσεῖον, Αθήνα

τμ. 5, ἐτ. Δ', τχ. 10, 30 Νοεμβρίου 1891, σ. 133

Ω ΜΟΥΣΑ!

ΟΡΗ τῆς Γῆς καὶ τ' Οὐρανοῦ ποῦ ἐδῶ 'ς τὸν Ἑλικῶνα
 Ἡ Ἑλλάς πρωτοπροσκύνησε, σεβάσμια Μοῦσα, εἰκόνα
 τοῦ Ἀπείρου, ἀπ' τῶν γονέων σου πιὸ τέλεια τὸ ζευγάρι,
 Ὡ Μοῦσα, θεία 'ς τὴ δύναμι κι' ἀνθρώπινη 'ς τὴ χάρι,
 Ποῦ λούζεσαι 'ς τὸν Περμησσοῦ κι' ἀπὸ τῆς Ἴπποκρήνης
 Πίνεις τ' ἀθάνατο νερὸ καὶ τραγουδοῦς καὶ δίνεις
 Ὀνειράτα, φτερά, φωνὴ 'ς τὸν ποιητὴ τὸ γυιό σου·
 Ὡ Μοῦσα πῶχεις ἐκκλησιά τῆ Φύσι, καὶ εἰδωλό σου
 Κάθε πηγὴ, κάθε νερὸ ποῦ ρεεὶ παντοῦ ὀλοένα
 Γοργό, δροσάτο, διάφανο, καθάριο σὰν ἐσένα·
 Ὡ Μοῦσα τῆς ζωῆς ἐσύ καὶ Μοῦσα τῆς ἀδύσσου,
 Προφήτισσα καὶ μάγισσα, ποῦ μόνο ἀπ' τὴν πνοή σου
 Δύναται κόσμος νὰ χαθῆ καὶ κόσμος νὰ βῆγῃ νέος,
 Ὡ μάνα καὶ τῶν πλανερῶν Σειρήνων καὶ τοῦ Ὀρφῆως,
 Μοῦσα, εἶνε κάθε ποιητῆς ἀγαπητός σου ἐσένα,
 Κ' ἐκεῖνος ποῦ γαλήνια γυρνᾷ 'στὰ περασμένα
 Κι' ὀλόκληρου λαοῦ ἱστορεῖ τὴ δόξα καὶ τὴ μοῖρα,
 Κι' αὐτός ποῦ τραγουδεῖ καῦμούς δικούς του μὲ τὴ λύρα·
 Μὰ σὸ πολὺ 'ς τὸ θέατρο τὸν ἀγαπᾷς, ἐκεῖ ὅπου
 Λέει τῆς ζωῆς τὰ βάσανα καὶ τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου,
 Δείχνει τοῦ ἀνθρώπου τὴν ψυχὴ—τὸ ρόδο καὶ τ' ἀγκάθι
 Μὲ τὰ μεγάλα αἰσθήματα καὶ τὰ μεγάλα πάθη.
 Ὡ Μοῦσα, πιὸ πολὺ ἀγαπᾷς τὸν ψάλτη ποῦ 'στὰ πλήθη
 Μὲ μιὰ ἱστορία τεχνικὴ, μ' ἀπλὸ ἓνα παραμῦθι
 Γέλια γεννάει καὶ δάκρυα καὶ πόθους ἀντρεϊεμένους
 Καὶ τὴν τιμὴ τῆς Ἀρετῆς καὶ τὴ λατρεία τοῦ Γένους!
 Γιατὶ τὸν ποιητὴ τὸν θεὸς ἦρωα, νὰ μὴ δειλιάζῃ
 Στὰ πλήθη ἐμπρός· παρθενικὴ ψυχὴ νὰ ξεσκεπάζῃ
 Καὶ νὰ παλεύῃ ἓνας αὐτὸς μὲ ὄλους καὶ γενναῖα
 Μέσ' 'ς τὲς καρδιές τοῦ λόγου του νὰ στήνῃ τὴ σημαία!
 Στὴ Σπάρτη μιὰ φορὰ θεὰ βασίλισσα ὅταν ἦσαν,
 Μοῦσα, θυσιάζαν 'ς ἐσὲ προτοῦ νὰ πολεμήσουν,
 Κ' ἐδῶ, νεράϊδα τοῦ Ἰλισσοῦ, κι' ἐδῶ μεσ' 'στὴν Ἀθῆνα
 Ὡ τοῦ Σοφοκλῆ πρωτόλαμψες τὰ μάτια 'σὰν ἀκτῖνα!
 Κόρη τῆς Γῆς καὶ τ' Οὐρανοῦ, γῆς κι' οὐρανῶν εἰκόνα,
 Ἔλα καὶ δός μας δύναμι γιὰ τὸν καλὸν ἀγῶνα,
 Μὲ δάφνες καὶ μὲ στοχασμούς ωραίους ἀγκάλιασέ μας,
 Καὶ λόγια ποῦ ἄξια γεννοῦν ἔργα ψιθύρισέ μας,
 Καθὼς γροικούσαν μιὰ φορὰ τὲς νύχτες τὴ λαλιά σου
 Οἱ Ἑλικῶνιοι ραψοδοί, πρωτότοκα παιδιὰ σου.
 Καὶ τῆς Ἑλλάδος φόρεσε πάλι ἄφθαρτο στεφάνι
 Μ' ἓναν Αἰσχύλο δεύτερο καὶ μ' ἓνα Ἀριστοφάνη!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ἐγγραφή διὰ τὸν ἠθοποιὸν κ. Λεκατσῶν πρὸς ἀπάγγελαν ἐν τῷ θεάτρῳ.

